

over for virksomheder at sige, at det kun er det her, de behøver at investere i. Der findes jo en lang række andre ting, som man måske også skal have investeret i. Det skal stå for skatteministerens regning, ikke min, at han kalder virksomhederne det. Men sandt kan det være, at visse virksomheder ikke har haft den økonomi til at speede en investering op, som de intet forvarsel har fået om, men retter sig efter det, som regeringen så sent som den 29. marts i år meldte ud, at sådan skulle det foregå ved brancheaftaler.

Nu kommer så det her, fordi man pludselig mangler penge i en finanslov, og så klandrer man virksomhederne for, at de ikke er klar over, at de da skal investere, sådan som regeringen nu kan komme i tanke om at lave indtægter. Det kan man ikke forlange af erhvervslivet, der er dog grænser. Og jeg synes, skatteministeren skulle komme på talerstolen og trække det i sig. Det ville da i hvert fald klæde regeringen.

Og så vil jeg kun benytte mig af lejligheden til at komme med ét til sagligt argument – jeg synes, vi har fremført mange. Det er sådan, at for en del kommercielle produkter kan man ikke, før tiden i hvert fald, købe kompressorer til isobutan for køling og propan til frost. De findes ganske enkelt ikke på markedet.

Vil skatteministeren lade sig overtale til, at så kan man i hvert fald ikke begynde at lave afgift her, og at det må man så friholde, eller hvad er skatteministerens holdning til det?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal gøre det ganske kort.

Der er ingen tvivl om, at samarbejdet, aftaler på det her område, er vi nået langt med, det når vi langt med. Det er et af de instrumenter, som selvfølgelig duer.

Forbud er vi enige i, hvis der er et fornuftigt alternativ, hvis der kan laves et alternativ, som har det miljøpolitiske sigte. Og det gælder også, hvis man laver et forbud i Danmark, men hvor salget ikke har nogen sandsynlighed for at gå ned, det vil sige udledningen. Nu skal vi huske, at for udledninger i almindelighed gælder det, og så er det ligegyldigt, hvor de er, at det er afgørende, at vi ikke udleder, næsten uanset hvor vi opholder os.

Så derfor: Aftaler på det her område, pres på det her område. Forbrugerne lægger et enormt pres på det her område. Det går meget stærkt.

Vi certificerer på det område i en grad som ingensinde før og drøfter det forbrugerne imellem. Vi laver a-skabe på energiforbrug osv., det går langt stærkere, hvis regeringen bare turde sætte mere fart i det.

Så der er ikke andet end indtægter i det her, og jeg tror ikke regeringen over en dørtærskel i de her argumentationer. De kalder det miljø, men det er indtægter, det handler om, og det er uærligt i hele sin form.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg forstår godt, at hr. Hans Christian Schmidt skifter tema, hver gang han kommer herop, fordi det, han har sagt i det foregående indlæg, jo ikke holder. Tværtimod har han afkræftet sig selv.

Nu forstår jeg, at budskabet er, at det sådan nærmest kommer som en overraskelse for erhvervslivet, at der skal ske en udfasning af de her stoffer. Jeg forstår, at det er det, der er hr. Hans Christian Schmidts budskab. Det må jeg sige, hvis det er sådan, må det vistnok være, fordi hr. Hans Christian Schmidt ikke har meget kontakt med erhvervslivet. Jeg tror ikke, det er regeringen, der ikke har det.

Til hr. Ebbe Kalnæs kun den bemærkning, at jeg kan forstå, at hr. Kalnæs mener, at der er to brugbare instrumenter i det her. Det ene er aftaler, og det andet er forbud. Og der må vi jo så bare konstatere, at regeringen hidtil sammen med et flertal – det har vi også konstateret i dag – har haft et yderligere instrument, der hedder afgifter.

Og vi har i hvert fald tidligere været i situationer, hvor vi også i fællesskab har benyttet den tredje mulighed. Det kunne jeg håbe vi kunne komme til igen, for det er faktisk et instrument, der i en række sammenhænge har en mulighed for at få nogle ting på miljøområdet til at ske væsentlig hurtigere, uden at man skal ud – i citationstegn – at bruge tvang.

Det er melleminstrumentet mellem aftalerne og forbudet, og jeg ville være ked af, hvis det her skulle være en melding om, at den mellem-løsning, som det her er, vil CD normalt ikke være med til. Det håber jeg at CD i konkrete situationer fortsat vil være med til, sådan som vi også i fællesskab har benyttet det tidligere. Jeg tror, det er et instrument, vi slet ikke kan undvære i vores miljøpolitik.